

Sygnatura akt: XI GC 225/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Sylwia Warszńska-Kufel

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Osiedle (...) B18 w S.

przeciwko W. S. i W. Z.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w sprawie w zakresie kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych;
2. zasądza solidarnie od pozwanych W. S. i W. Z. na rzecz powódki (...) Osiedle (...) B18 w S. kwotę 7.237 (siedem tysięcy dwieście trzydzieści siedem) złotych i 50 (pięćdziesiąt) groszy z odsetkami ustawowymi od dnia 31 października 2013 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2.829 (dwa tysiące osiemset dwadzieścia dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 225/16

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Dnia 18 września 2015 roku powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa Nr (...) Osiedle (...) B18 w S. wniosła przeciwko pozwany W. S. oraz W. Z. pozew o zapłatę solidarnie kwoty 8 237,50 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2007 roku do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powódka jest wierzycielem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., zaś jej wierzytelność została stwierdzona nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 marca 2008 roku, w którym zasądzono na rzecz powódki kwotę 16 037,66 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 sierpnia 2007 roku oraz kosztami procesu w kwocie 2618 złotych. Egzekucja wobec dłużnej spółki okazała się bezskuteczna.

Od czasu powstania zobowiązania do dzisiaj członkami zarządu dłużnej spółki są pozwani. Początkowo powódka wyegzekwowała tylko część należności głównej, następnie zarząd pozwanej wyjawiał majątek w kwocie 35 tysięcy złotych, co skutkowało złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji komorniczej. Postanowieniem z dnia 28 czerwca

2013 roku postępowanie egzekucyjne zostało umorzone. Dnia 18 kwietnia 2014 roku powódka zawarła z dłużną spółką ugodę, w której ta zobowiązała się spłacić zadłużenie w wysokości 15 237,50 złotych w dwóch ratach- pierwsza do dnia 30 czerwca 2014 roku, druga do dnia 30 grudnia 2014 roku. Pozwana nie dotrzymała warunków ugody, jednak po terminach płatności umówionych rat, dokonywała sukcesywnych wpłat – łącznie na kwotę 7 tysięcy złotych. Niniejszym pozwem powódka dochodzi pozostałej kwoty.

Dnia 25 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powódki

W przepisany terminie pozwani złożyli sprzeciw od nakazu zapłaty i wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że roszczenie powódki jest przedawnione, ponieważ postępowanie egzekucyjne zostało umorzone już w 2010 roku, a termin przedawnienia roszczeń dochodzonych z artykułu 299 § 1 kodeksu spółek handlowych wynosi trzy lata. Na poparcie swojego twierdzenia powódka przedstawiła stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 18 lutego 2015 roku (sygn. akt I CSK 9/14), zgodnie z którym w przypadku roszczeń wynikających z art. 299 ksh bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym wierzyciel dowiedział się o bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, a także Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wyrażone w wyroku z dnia 13 lutego 2015 roku (sygn. akt I Aca 1213/14), zgodnie z którym wystarczającym środkiem dowodowym za pomocą którego wierzyciel może wykazać bezskuteczność egzekucji z majątku spółki przysługującej mu wierzytelności jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania. Kończąc pozwani zakwestionowali również wysokość dochodzonego roszczenia.

W replice powódka co prawda przyznała, że roszczenie przeciwko członkom zarządu spółki przedawnia się z upływem 3 lat, jednak w okolicznościach niniejszej sprawy winien on biec od 2013 roku, gdyż postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 roku komornik sądowy umorzył postępowanie ze względu na bezskuteczność egzekucji. Pozwana wskazała, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie, wyrażonym w uzasadnieniu do wyroku z dnia 30 października 2012 roku (sygn. akt I Aca 774/12) wszczęcie i prowadzenie egzekucji tylko w zakresie konkretnych składników majątkowych spółki nie wyczerpuje ustawowej przesłanki bezskuteczności egzekucji w rozumieniu art. 299 ksh. Nadto powódka wskazała, że jeżeli po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki będącej dłużnikiem, brak jest podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia roszczenia od członków jej zarządu (a więc na podstawie art. 299 ksh). Innymi słowy zdaniem strony powodowej fakt umorzenia postępowania egzekucyjnego w 2010 roku nie może mieć w sprawie decydującego znaczenia, ponieważ już po jego wydaniu toczyło się postępowanie o wyjawienie majątku, które wskazało, iż pozwana spółka posiada majątek, którego nie obejmował wniosek o wszczęcie egzekucji z 2008 roku – dopiero po wyjawieniu majątku, ponownie wszczęto postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone w 2013 roku.

W toku procesu powódka ograniczyła powództwo o kwotę 1.000 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. została zarejestrowana przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem KRS: (...). Od dnia do dnia funkcję prezesa zarządu pełni W. S., zaś wice prezesa zarządu W. Z..

Dowód:

-odpis KRS, k. 7-13.

Na skutek pozwu wniesionego przez powodową spółdzielnię, dnia 14 marca 2008 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim wydał przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. nakaz zapłaty w postępowaniu

upominawczym, w którym zasądził na rzecz powódki kwotę 16 037,66 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2007 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 2618 złotych.

Dowód:

-nakaz zapłaty, k. 6

Pismem z dnia 29 maja 2008 roku powódka złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji z wierzytelności zabezpieczonej w wyniku postępowania zabezpieczającego, a w przypadku stwierdzenia braku zabezpieczenia, wskazała, iż egzekucję należy prowadzić z wierzytelności z rachunku bankowego dłużnika oraz rzeczy ruchomych znajdujących się w miejscu prowadzonej działalności gospodarczej. Pismem z dnia 2 czerwca 2008 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. O. zawiadomił o zajęciu rachunku bankowego dłużnej spółki, zaś postanowieniem z dnia 5 stycznia 2010 roku postępowanie egzekucyjne umorzył ze względu na jego bezskuteczność. W trakcie postępowania wyegzekwowano kwotę 5 797,55 złotych z czego wierzycielowi przekazano kwotę 4 615,94 złotych oraz zwrócono zaliczkę w kwocie 238,26 złotych.

Dowód:

-wniosek, k. 75;

-zawiadomienie, k. 77,

-postanowienie, k. 83.

Pismem z dnia 11 marca 2010 roku powódka złożyła wniosek o zobowiązanie dłużnej spółki do złożenia wykazu majątku z wymieniem rzeczy i miejsca gdzie się znajdują, przypadających mu wierzytelności z innych praw majątkowych oraz do złożenia przyrzeczenia przedmiocie prawdziwości i zupełności złożonego wykazu. Na rozprawie w dniu 21 lipca 2010 roku J. S. złożył wykaz majątku, zgodnie z którym dłużna spółka nie posiada żadnych środków trwałych, posiada środki finansowe w kwocie 35 tysięcy złotych, które zamierza przeznaczyć na spłatę wierzytelności powódki. Na powyższą kwotę składa się kaucja gwarancyjna z tytułu prowadzonych prac związanych z ocieplaniem budynku w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.. Jednocześnie wskazał, że na firmę zarejestrowane są dwa samochody dostawcze V., które mają około 10 lat. Dłużnikiem dłużnej spółki była Wspólnota Mieszkaniowa przy ulicy (...) w S. na kwotę 4 tysięcy złotych. Podczas rozprawy o wyjawienie majątku J. S. wskazał, że po upływie okresu gwarancyjnego pozwana będzie miała jeszcze do wypłaty kaucję gwarancyjną z TBS w S. (39 tysięcy złotych), z Wspólnoty Mieszkaniowej przy ulicy (...) w S. (36 tysięcy złotych) oraz z Politechniki (...) (19 tysięcy złotych). Powyższe potwierdził W. Z..

Dowód:

-protokół, k. 16-19.

Następnie pismem z dnia 3 stycznia 2011 roku powódka złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji z rachunku bankowego dłużnej spółki oraz przysługujących jej wierzytelności w stosunku do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S., Wspólnoty Mieszkaniowej w S. przy ulicy (...) oraz TBS w S.. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. O. umorzył postępowanie egzekucyjne ze względu na jego bezskuteczność.

Dowód:

-wniosek, k. 20-21;

-postanowienie, k. 22-23.

Pismami z dnia 21 października 2013 roku oraz 23 stycznia 2014 roku powódka wezwała zarząd dłużnej spółki do zapłaty kwoty 27 306,01 złotych na którą składała się kwota 15 297,72 złotych tytułem głównej wierzytelności oraz kwota 12 008,29 złotych tytułem wymagalnych odsetek. W odpowiedzi pozwana zaproponowała zawarcie ugody, co nastąpiło w dniu 18 kwietnia 2014 roku. W wyniku zawartego porozumienia, dłużna spółka zobowiązała się do spłaty zadłużenia należności głównej w dwóch ratach, to jest kwoty 10 tysięcy złotych do dnia 30 czerwca 2014 roku oraz kwoty 5 237,50 złotych do dnia 30 grudnia 2014 roku. Dotrzymanie terminu spłat miało skutkować umorzeniem należności odsetkowej.

Dowód:

-wezwania do zapłaty, k. 24-27;

-odpowiedz, k. 28;

-ugoda, k.29-30.

Dłużna spółka dokonała następujących wpłat: dnia 11 sierpnia 2014 roku kwotę 3.000 złotych, dnia 3 października 2014 roku kwotę 3.000 złotych, dnia 10 marca 2015 roku kwotę tysiąca złotych oraz dnia 30 kwietnia 2015 roku kwotę 1.000 złotych.

niesporne

Sąd zważył, co następuje:

Wyrok okazał się zasadny w zasadniczej części, oddaleniu podlegało w części żądanie dotyczące części odsetek.

Zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody (art. 299 § 2 k.s.h.).

Jak trafnie podnosi się w orzecznictwie przytoczona regulacja statuuje odpowiedzialność deliktową członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za szkodę w wysokości niewyegzekwowanej od spółki wierzytelności, z ewentualnymi należnościami ubocznymi, spowodowaną bezprawnym, zawinionym przez członków zarządu niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt III CZP 72/08).

Specyfika tej odpowiedzialności odszkodowawczej przejawia się tym, że gdy chodzi o dowód szkody, wystarczy, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swojej należności wobec spółki, przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki i udowodni, że egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Jeżeli członek zarządu nie udowodni, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy albo też, że szkoda wierzyciela była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania. Z przepisu art. 299 k.s.h. wynika zatem, na rzecz wierzyciela domniemanie szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania. Domniemany jest też w świetle tej regulacji związek przyczynowy między szkodą wierzyciela, a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz zawinienie przez członka zarządu niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 r., sygn. akt IV CKN 793/00; z dnia 14 lutego 2003 r., sygn. akt IV CKN 1779/00 oraz uchwała dnia z 28 lutego 2008 r., sygn. akt III CZP 143/07).

Nie ulegało wątpliwości, że pierwsza z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej została spełniona. Powódka legitymuje się bowiem tytułem egzekucyjnym wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., której członkami zarządu są pozwani. Jeśli chodzi o przesłankę bezskuteczności egzekucji wstępnie zauważyć trzeba, iż w orzecznictwie przyjęta została szeroka wykładnia tego pojęcia, oznaczająca niebudzącą wątpliwości nieściągalność wierzytelności od samej spółki, tj. stan w którym z okoliczności sprawy wynika niezbicie, że spółka nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie swojej należności. Za słuszny przyjąć też trzeba pogląd, iż ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu dłużnika (wyrok Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2003 r., sygn. akt V CKN 416/01). Dowodem bezskuteczności egzekucji może być niewątpliwie postanowienie o umorzeniu egzekucji przeciwko spółce wobec stwierdzenia jej bezskuteczności. W dniu 5 stycznia 2010 roku wierzyciel został poinformowany, że egzekucja przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zostanie umorzona, gdyż w dalszej części egzekucja okazała się bezskuteczna.

W tym miejscu należy przypomnieć, że przewidziana w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanka odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółki w postaci bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce oznacza bezskuteczność egzekucji z całego majątku spółki (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 roku, sygn. akt II CK 152/05). Jest oczywiste, że jeżeli spółka posiada majątek, z którego może być zaspokojone roszczenie wierzyciela, to nie zachodzi potrzeba subsydiarnego zaspokajania się wierzyciela z majątku członka zarządu spółki. W takim wypadku art. 299 k.s.h. nie przyznaje wierzycielowi legitymacji do wytoczenia powództwa przeciwko członkowi zarządu spółki.

Trzeba mieć na względzie, iż wniosek o wszczęcie egzekucji z 2008 roku był ograniczony, ponieważ był nakierowany na wybrane składniki majątkowe dłużnej spółki. Wierzyciel nie ma obowiązku prowadzić egzekucji z każdego składnika mienia dłużnika. Należy pamiętać o tym, że im szerszy jest wniosek egzekucyjny w zakresie sposobów prowadzenia egzekucji, tym większą zaliczkę należy zapłacić komornikowi tytułem podjęcia określonych czynności egzekucyjnych. Logicznym jest zatem, że jeśli wierzyciel nie przypuszcza, że dłużnik jest niewypłacalny bądź ukrywa majątek, wierzyciel egzekucję prowadzi w sposób dla niego generujący jak najniższe koszty. Egzekucję jednocześnie prowadzi komornik przy uwzględnieniu wniosków wierzyciela w sposób zapewniający szybką realizację tytułu egzekucyjnego. Stąd co do zasady wniosek egzekucyjny często kierowany jest do rachunku bankowego, ewentualnie wierzytelności z urzędu skarbowego. Brak jest zatem obowiązku wierzyciela aby kierował egzekucję od razu do wszystkich składników majątkowych dłużnika.

Postanowienie o umorzeniu egzekucji, która została wszczęta na podstawie rzeczonego wniosku, nie mogło więc dawać stronie powodowej pewności, iż spółka nie posiada innego majątku pozwalającego na zaspokojenie dochodzonej wierzytelności. W kontekście powyższego przedmiotowe postanowienie o umorzeniu egzekucji nie realizowało zasadniczej przesłanki o której mowa w art. 299 k.s.h., mianowicie nie dowodziło temu, że egzekucja z całego majątku spółki okazała się bezskuteczna. Z tego też powodu powódka zdecydowała się złożyć wniosek o wyjawienie majątku.

Abstrahując od powyższego, należy mieć na względzie również to, iż bezskuteczność egzekucji nie jest stanem niezmiennym. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 grudnia 2006 roku (sygn. akt V CSK 319/06) każdorazowo należy ustalić, czy bezskuteczność egzekucji roszczenia strony powodowej wobec spółki można stwierdzić także na dzień zamknięcia rozprawy w postępowaniu przeciw członkom zarządu prowadzonym na podstawie art. 299 k.s.h. Stanowisko to potwierdził również Sąd Najwyższy w wyroku z 30 maja 2008 r. (III CSK 12/08), zgodnie z którym roszczenie z art. 299 k.s.h. należy traktować jako ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeśli więc po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki, to nie ma podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki. Decydujące znaczenie dla oceny zasadności powództwa z art. 299 k.s.h. ma zatem stan majątkowy dłużnej spółki istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W niniejszej sprawie, już po wydaniu postanowienia z dnia 5 stycznia 2010 roku, toczyło się postępowanie o wyjawienie majątku, które ostatecznie wskazało, że spółka posiada majątek wystarczający na zaspokojenie

wierzytelności. W okolicznościach niemniejszej sprawy należy więc uznać, że postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z 2008 roku nie ma dla całej sprawy zasadniczego znaczenia, skoro kilka miesięcy po jego wydaniu okazało się, iż spółka de facto posiada majątek i może być prowadzone wobec niej postępowanie egzekucyjne (co zresztą miało miejsce). Dopiero na skutek kolejnego wniosku, to jest z dnia 3 stycznia 2011 roku, postępowanie egzekucyjne toczyło się ponownie, by następnie postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 roku je umorzyć. Innymi słowy, powódka po wyjawieniu majątku przez dłużną spółkę i uzyskaniu wiedzy, że posiada ona relatywnie duży majątek pozwalający na zaspokojenie wierzytelności, nie miała prawnej możliwości prowadzenia egzekucji wobec jej członków zarządu, to jest na podstawie art. 299 k.s.h. Powyższe prowadzi do konstatacji, iż na tamten czas roszczenie strony powodowej nie było wymagalne, przeto termin przedawnienia nie mógł rozpocząć biegu. Zarzut strony pozwanej nie mógł więc zostać uwzględniony.

Rekapitulując zarzuty strony pozwanej są niezasadne z dwóch przyczyn, po pierwsze pierwotnie postępowanie egzekucyjne nie było prowadzone wobec całego majątku dłużnej spółki, przeto nie dało ono ostatecznej odpowiedzi, czy nie posiada ona innych składników majątkowych pozwalających na zaspokojenie wierzytelności, a po drugie, nawet gdyby przyjąć, że było prowadzone wobec wszystkich składników majątkowych, to już kilka miesięcy po jego wydaniu, toczyło się postępowanie o wyjawienie majątku, które wskazało, że istnieje możliwość wyegzekwowania wierzytelności z majątku spółki, co z kolei było natenczas przesłanką negatywną do wytoczenia powództwa w oparciu o art. 299 k.s.h.

Wyczerpując temat, Sąd chciałby odnieść się jeszcze do drugiego zarzutu pozwanych, mianowicie niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Strona pozwana ograniczyła się tylko do lakonicznego stwierdzenia, że „kwestionuje także wysokość dochodzonego roszczenia”, na które w sposób wyczerpujący odpowiedziała powódka w piśmie z dnia 30 grudnia 2015 roku, przedstawiając spis wszystkich poniesionych kosztów. Pozwani w żaden sposób nie odnieśli się do twierdzeń strony powodowej w tym zakresie, Sąd zatem uznał je za przyznane (art. 230 k.p.c.). Nadto w ugodzie z dnia 18 kwietnia 2014 roku pozwani potwierdzili wysokość zadłużenia. Przede wszystkim jednak strona pozwana nie wykazała aby podjęła kroki ukierunkowane na wzruszenie prawomocnego orzeczenia (na przykład za pomocą skargi o wznowienie postępowania) stanowiącego podstawę skierowania żądania zapłaty przeciwko członkom zarządu spółki.

Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie wobec ograniczenia przez stronę powodową powództwa o kwotę 1000 złotych, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

Należy zauważyć, że odsetki za opóźnienie od odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 k.s.h. należą się dopiero od chwili wymagalności ustalonej zgodnie z art. 455 k.c. Przedstawiony pogląd sprowadza się bowiem do tego, że wymagalność roszczenia skierowanego przeciwko członkom zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest tożsama z wymagalnością roszczenia względem spółki. Termin spełnienia świadczenia przez osoby, o których mowa w art. 299 k.s.h., nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, przez co świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zatem niewyegzekwowane odsetki za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej mogą być objęte odszkodowaniem dochodzonym na podstawie art. 299 k.s.h. dopiero od daty wezwania pozwanego do zapłaty roszczenia głównego. W tej sytuacji Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powódki odsetki od dnia następnego po upływie siedmiu dni od daty doręczenia pozwanym wezwania do zapłaty z dnia 21 października 2013 roku (w dniu 23 października 2013 roku pozwani odebrali wezwanie do zapłaty i tym samym dowiedzieli się o roszczeniu kierowanym do nich przez powódkę, która z kolei wyznaczyła 7-dniowy termin na uregulowanie wierzytelności). Wyjaśnić należy przy tym, że strona powodowa nie udowodniła, iżby pozwanych wzywano wcześniej do zapłaty dochodzonego w tej sprawie roszczenia. W zakresie zatem odsetek wcześniejszych powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa wykazała istnienie wszystkich przesłanek odpowiedzialności członka (członków) zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a pozwani w żaden sposób nie wykazali okoliczności, które mogłyby ich od tej odpowiedzialności uwolnić, powództwo zasługiwało więc na uwzględnienie (w części, w jakiej nie zostało cofnięte), o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy stronie powodowej należał się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 412 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł, ustalone zgodnie z §2 i §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...) I. P.;
3. (...)
4. (...)